

ЛЮБЕНЪ КАРАВЕЛОВЪ

ПО СЛУЧАЙ 50 ГОДИНИ ОТЪ СМЪРТЬТА МУ

Една юлска сутринь презъ 1854 година кждроглавъ момъкъ, яхналь охраненъ конь, напущалъ китна Копривщица. Придружавали го на коне братята му. Изпращали го пешкомъ вънъ отъ града баща, майка, сестри, баба и леля.

— Много здраве, синко! — казва бащата. — Учи се добре въ Пловдивъ, както се учеше въ Копривщица. Изучи гръцкия езикъ, та като се върнешъ, търговецъ ще те направя.

Бабата подава хлѣбъ и ядене на своя седемнадесетгодишенъ внукъ и дума:

— На, хапни, баба! Хапни, че кой знае кжде ще изпаднешъ. Дали ще има кой кравай да ти мѣси.

Майка, сестри и леля не снемали очи отъ милия Любенъ и проливали мълчешкомъ сълзи.

Момъкътъ искалъ да се покаже твърдъ. Но когато отминалъ, той извърналь погледъ къмъ своитѣ близки. Погледналь родния градецъ, потъналь въ зеленина. И свило се сърдцето му. Насълзили се очитѣ му. Той за пръвъ пжтъ сѣтиль колко много обича своитѣ близки, своя бащинъ край, своята родна земя.

И тая силна обичъ изпълня до край живота на Любена Каравеловъ. Тя го накарва да пожертвува всичко ценно и свято въ своята душа за милата родина. Тя го подтиква да работи презъ цѣль животъ за благото и свободата на своя народъ. Тя му дава чудодейна сила да понася и гладъ и лишения. Че добрата баба въ оная юлска сутринь сякашъ предсѣтила нерадостната участъ на своя внукъ, която е била обща участъ на всички борци за правда и за свобода.

Младиятъ Любенъ, който посещава две години Пловдивската гръцка гимназия, не научва гръцки езикъ, но научва колко много страдали българитѣ въ онуй време отъ турци и гърци. И още тука той си дава дума да се бори противъ турското и гръцко робство.

Баща му не можалъ да направи отъ него тежъкъ търговецъ. Когато го водѣль изъ цѣла България да купуватъ добитъкъ, той събиралъ народни пѣсни и изучвалъ живота на поробения народъ. Когато го далъ да работи при търговци въ Цариградъ, той мислѣль за военно училище въ Русия,